

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 418/2019-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MK Terra s. r. o., Dunajská 8, Bratislava, IČO 45 378 380, a [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], Rakúsko, zastúpených advokátskou kanceláriou LEGAL & CORP s. r. o., Gajova 11, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Tomáš Dujčik, pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 30. mája 2019 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 77/2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť obchodnej spoločnosti MK Terra s. r. o. a [REDACTED]

[REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2019 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti MK Terra s. r. o., Dunajská 8, Bratislava (ďalej aj „sťažovateľka“), a [REDAKOVANÉ], Rakúsko (ďalej aj „sťažovateľ“, spolu aj „sťažovatelia“), pre namietané porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 Protokolu č. 12 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „protokol č. 12“) a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 77/2018 a jeho uznesením sp. zn. 3 Obdo 77/2018 z 30. mája 2019, ktorým najvyšší súd odmietol dovolanie sťažovateľov proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 4 Cob 18/2017-127 z 26. apríla 2018, ktorým krajský súd potvrdil rozsudok Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) č. k. 34 Cb 52/2014-63 z 27. mája 2016, ktorým okresný súd zamietol žalobu sťažovateľov o zrušenie rozhodcovského rozsudku rozhodcu [REDAKOVANÉ], zapísaného v zozname rozhodcov vedenom Asociáciou leasingových spoločností Slovenskej republiky (ďalej len „rozhodcovský súd“), sp. zn. RK/06/ALS/13 z 28. januára 2014, ktorým rozhodcovský súd v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „žalobkyňa v rozhodcovskom konaní“) proti sťažovateľom o zaplatenie sumy 35 089,68 € s prísl. rozhodol tak, že sťažovatelia sú povinní zaplatiť žalobkyňi spoločne a nerozdielne sumu vo výške 35 089,68 €, úrok z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy vo výške 35 089,68 € od 20. augusta 2012 do zaplatenia a nahradiť

trovy rozhodcovského konania, a to všetko do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že obchodná spoločnosť [REDAKOVANÉ] ako žalobkyňa sa v rozhodcovskom konaní domáhala voči sťažovateľom úhrady pohľadávok, ktoré mala voči nim z titulu vysporiadania právnych vzťahov vyplývajúcich zo zmluvy o finančnom leasingu č. 112297-L zo 4. septembra 2008 a zo zmluvy o finančnom leasingu č. 112298-L zo 7. septembra 2008, ktoré v rozhodcovskom konaní ako prenajímateľka uzatvorila s pôvodným nájomcom obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. Predmetom týchto zmlúv bol finančný leasing nákladných automobilov, podrobne špecifikovaných v čl. I týchto zmlúv. Pôvodný nájomca uzatvoril so sťažovateľkou 1. februára 2011 zmluvy o postúpení práv a povinností z uvedených zmlúv o finančnom leasingu, ktorými vstúpila do práv a povinností pôvodného nájomcu. Sťažovateľ uzatvoril 1. februára 2011 so žalobkyňou v rozhodcovskom konaní dohodu o pristúpení k záväzkom, na základe ktorej sa ako pristupujúci dlžník zaviazal, že za sťažovateľku splní všetky jej záväzky z oboch zmlúv o postúpení práv a povinností z uvedených zmlúv o finančnom leasingu. Sťažovateľ sa tak ako pristupujúci dlžník stal popri sťažovateľke dlžníkom žalobkyne v rozhodcovskom konaní.

3. Keďže sťažovateľka nespĺnila svoje povinnosti vyplývajúce zo zmlúv o finančnom leasingu a dostala sa do omeškania s úhradou leasingových splátok, žalobkyňa v rozhodcovskom konaní zmluvy o finančnom leasingu vypovedala a sťažovateľom oznámila výšku svojej pohľadávky z titulu zániku zmlúv o finančnom leasingu a vyzvala ich na jej úhradu. Keďže sťažovatelia svoj záväzok nespĺnili, žalobkyňa sa domáhala jeho splnenia v rozhodcovskom konaní na základe rozhodcovskej doložky podľa čl. 6 bodu 6.2 zmlúv o postúpení práv a povinností zo zmlúv o finančnom leasingu a čl. 6 dohody o pristúpení k záväzkom. Keďže podľa rozhodcovského súdu žalobkyňa v rozhodcovskom konaní preukázala oprávnenosť svojich nárokov, rozhodcovský súd jej ich priznal. Sťažovatelia proti rozhodcovskému rozsudku podali na okresnom súde žalobu o jeho zrušenie. Zrušenia rozhodcovského rozsudku sa domáhali z dôvodu popretia platnosti

rozhodcovskej zmluvy, porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania a porušenia všeobecných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Podľa sťažovateľa dohodu o pristúpení k záväzkom, ktorú uzavrel, je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“), keďže v predmetnej dohode vystupoval ako fyzická osoba – nepodnikateľ, ktorý pri jej uzatváraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Podľa neho rozhodcovská doložka podľa čl. 6 bodu 6.1 dohody o pristúpení k záväzkom predstavuje neprijateľnú podmienku podľa § 53 ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka, a preto by mala byť podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka vyhlásená za neplatnú. K porušeniu zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania malo podľa sťažovateľov dôjsť v dôsledku nedoručenia výzvy na vyjadrenie k žalobe formou žalobnej odpovede zo strany rozhodcovského súdu, čím malo dôjsť k znemožneniu bránenia práv a právom chránených záujmov sťažovateľov v konaní pred rozhodcovským súdom. Po preskúmaní opodstatnenosti dôvodov žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku okresný súd dospel k záveru, že žaloba sťažovateľov je nedôvodná, keďže v konaní neboli preukázané zákonné dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku a svojím rozsudkom rozhodol tak, že žalobu sťažovateľov zamietol. Proti rozsudku okresného súdu sťažovatelia podali odvolanie, o ktorom rozhodoval krajský súd.

4. Sťažovatelia sa v podanom odvolaní nestotožnili s názorom okresného súdu, že sťažovateľ nie je spotrebiteľom. Ďalej poukázali na to, že rozhodcovská doložka podľa čl. 6 bodu 6.1 dohody o pristúpení k záväzkom predstavuje neprijateľnú podmienku, namietali nedostatočné odôvodnenie rozsudku okresného súdu a nedoručenie žaloby žalobkyne v rozhodcovskom konaní na vyjadrenie zo strany rozhodcovskému súdu. Z uvedených dôvodov žiadali, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu zmenil tak, že rozhodcovský rozsudok zruší. Krajský súd ako odvolací súd sa s odôvodnením odvolaním napadnutého rozsudku okresného súdu stotožnil, dospel k záveru, že zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania porušená nebola, že sťažovateľa nemožno považovať za spotrebiteľa, a tiež, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu nemožno považovať za nedostatočne odôvodnený, a preto rozsudok

okresného súdu ako vecne správny potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu sťažovatelia podali dovolanie na najvyššom súde, ktorý ich dovolanie sťažnosťou napadnutým uznesením odmietol.

5. Sťažovatelia sa prípustnosti dovolania v konaní pred najvyšším súdom dovoľávali podľa § 421 ods. 1 písm. b) zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), podľa ktorého dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Základným predpokladom pre rozhodnutie najvyššieho súdu o prípustnosti dovolania tak podľa najvyššieho súdu bolo posúdenie, či otázka, ktorú sťažovatelia označili za takú, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte vyriešená nebola, v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu jednoznačne ešte vyriešená nebola. Predmetnou otázkou bola otázka, či sťažovateľ, ktorý uzavrel dohodu o pristúpení k záväzkom zo zmlúv o finančnom leasingu, ktoré uzatvorila sťažovateľka, sa má považovať za spotrebiteľa alebo sa za spotrebiteľa považovať nemá. Keďže najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľmi tvrdený dovolací dôvod nie je daný, keďže predmetná právna otázka v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu už vyriešená bola, dovolanie sťažovateľov odmietol. Podľa ich názoru najvyšší súd svojím postupom a sťažnosťou napadnutým uznesením zasiahol do ich v záhlaví označených základných práv a slobôd podľa ústavy, dohovoru, protokolu č. 12 a dodatkového protokolu.

6. K namietanému zásahu do práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú: *„Porušiteľ nedostatočne odôvodnil svoje Napadnuté rozhodnutie, kde argumentoval, že daná otázka v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu už bola riešená, uviedol dokonca pritom nesprávne označené uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. novembra 2016 pod sp. zn. 5Ncd/10/2016 (správne označenie má byť 5 Ndc/10/2016). Predmetom tohto sporu bolo vyriešenie nesúhlasu Okresného súdu Michalovce s postúpením veci Okresným súdom Banská Bystrica podľa § 43 CSP. NSSR zároveň vyslovil názor, v ktorom sa opieral*

o rozsudok Súdneho dvora vo C-419/11 zo 14. marca 2013, že fyzická osoba, ktorá má úzke väzby vo vzťahu k obchodnej spoločnosti ako jej konateľka a spoločníčka, nemožno považovať za spotrebiteľa, nakoľko v danom prípade, prevzala ručenie za záväzok tejto spoločnosti zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy /t. j. z obchodnoprávneho vzťahu/. Týmto sa prakticky stotožnil s názormi odvolacieho súdu.“ Podľa sťažovateľov: „...dané rozhodnutie nie je správne aplikované, a súd neprihliadol na okolnosti prípadu a vyňal si pre seba iba vhodnú časť z citovaných rozhodnutí a vytvoril si domnienku, že Sťažovateľ v druhom rade tým, že je zároveň aj konateľom, musí nevyhnutne konať pri úkonoch pristúpenia k záväzku právnickej osoby ako podnikateľský subjekt...“

7. Podľa sťažovateľov sa najvyšší súd v napadnutom uznesení „... nepresvedčivým spôsobom vysporiadal s hlavným a kľúčovým argumentom sťažovateľov, keďže na podporu svojich tvrdení uviedol iba jedno uznesenie Najvyššieho súdu, ktorého meritom veci je rozhodovanie o nesúhlase Okresného súdu Michalovce s postúpení veci Okresným súdom Banská Bystrica...“. Sťažovatelia zastávajú názor, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu: „... nespĺňa ústavné ani zákonné atribúty odôvodnenia rozhodnutia, a je v rozpore s ustálenou judikatúrou Európskeho súdu“.

8. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú, že sťažovateľ I „... vstúpil do zmluvného vzťahu s úmyslom nakladať s motorovými vozidlami ako spotrebiteľ. Porušovateľ svojím rozhodnutím, v ktorom uviedol, že sťažovateľ v 2. rade nevystupoval v danom vzťahu ako spotrebiteľ prakticky znemožnil užívať motorové vozidlá, na ktorých užívanie mal právo. Porušiteľ napadnutým rozhodnutím nielenže porušil právo Sťažovateľa v 2. rade na nakladanie s majetkom, ešte aj pritom zasiahol do slobodnej sféry a súkromia vlastníka. Obmedzenie práva na pokojné užívanie majetku musia rešpektovať aj ústavnú hodnotu personálnej autonómie.“.

9. K namietanému zásahu do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 protokolu č. 12 sťažovatelia v sťažnosti uvádzajú:

„Porušovateľ sa so svojím Napadnutým rozhodnutím prakticky stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý uvádza na str. 6 v bode 17. a 18. rozsudku odvolacieho súdu, kde vyslovil právny názor, že rozhodcovský súd listami zo dňa 24.06.2013 oznámil obom Sťažovateľom začatie rozhodcovského konania a vyzval ich, aby sa k žalobe vyjadrili formou žalobnej odpovede. Uvedené odvolací súd odôvodnil len skonštatovaním, že postup podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní /ďalej aj ako „ZRK“/ účinného v čase rozhodcovského konania, bol dodržaný a považuje ho za preukázaný.“ Podľa sťažovateľov je uvedené odôvodnenie „... nedostatočné, nakoľko žiadnym spôsobom nepreukazuje a nešpecifikuje dostatočnú snahu rozhodcovského súdu doručiť predmetnú písomnosť aj Sťažovateľovi v prvom rade“.

10. Podľa sťažovateľov *„Na základe citovaného ustanovenia ZRK je nepochybné, že rozhodcovský súd sa mal snažiť predmetnú písomnosť doručiť, a to vynaložením primeraného úsilia, až následne ak by Sťažovateľ v 1. rade neprevzal písomnosť ani po vyvinutí takéhoto úsilia, bolo by možné predmetnú zásielku považovať za doručenú.“*

11. K namietanému porušeniu ústavného princípu rovnosti v právach podľa ústavy a zákazu diskriminácie podľa dohovoru a protokolu č. 12 sťažovateľa v sťažnosti napokon uvádzajú, že *„... je irelevantné odôvodnenie odvolacieho súdu, že postup rozhodcovského súdu bol dodržaný, čo podľa odvolacieho súdu deklaruje aj následné prevzatie rozhodcovského rozsudku Sťažovateľom v 1. rade na adrese, na ktorú bol skôr zasielaný predmetný list zo dňa 24.06.2013. Všeobecný procesný predpis ako aj osobitný predpis, ktorým je ZRK explicitne ustanovuje, že ak nie je možné písomnosť doručiť, súd musí vynaložiť primerané úsilie na jeho doručenie, t. j. rozhodcovský súd nepochybne mal vyvinúť snahu na doručenie listu zo dňa 24.06.2013, čo však v zmysle uvedeného nepochybne nepreukázal.“*

Uvedenú snahu o doručenie nepovažujeme za preukázanú ani na základe odôvodnenia odvolacieho súdu uvedeného v bodoch 17. a 18. rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko odvolací súd len poukázal na postup zaslania listu s prihliadnutím na skutočnosť, že bol vrátený ako neprevzatý. Žiadne ďalšie úsilie o doručenie súd neuviedol.

Máme za to, že týmto konaním došlo k porušeniu práva na rovnosť pred právom podľa čl. 12 ods. 1 a ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom zákazu diskriminácie podľa čl. 14 Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a všeobecným zákazom diskriminácie čl. 1 dodatkového protokolu č. 12 k Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“

12. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok podľa ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu sťažovateľa v sťažnosti uvádzajú: *„Porušovateľ sa svojím Napadnutým rozhodnutím prakticky stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý na str. 7 v bode 19. rozsudku odvolacieho súdu uvádza, že Sťažovateľ v 2. rade podpisom Dohody o pristúpení k záväzku podľa ust. § 533 OZ, uzatvorenej medzi ním a žalovaným, pristúpil k záväzkom dlžníka – Sťažovateľa v 1. rade, t. j. k leasingovým zmluvám uzatvoreným podľa režimu zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení, a zaviazal sa na ich plnenie spoločne a nerozdielne spolu so Sťažovateľom v 1. rade. Odvolací súd ďalej uvádza, že podpisom Dohody o pristúpení sa stal Sťažovateľ v 2. rade dlžníkom popri Sťažovateľovi v 1. rade, v dôsledku čoho tento jeho záväzok nie je možné oddeliť od záväzku Sťažovateľa v 1. rade.*

Máme za to, že Dohodu o pristúpení k záväzku je potrebné v zmysle právneho poriadku SR považovať za spotrebiteľskú zmluvu a to s poukazom na ust. § 52 Občianskeho zákonníka...“

13. Podľa sťažovateľov *„Zo skutkového a právneho stavu jednoznačne vyplýva a je nesporné, že:*

- Sťažovateľ v 2. rade vystupoval v Dohode o pristúpení ako fyzická osoba - nepodnikateľ, ktorý pri jej uzavieraní nekonal v rámci svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, teda vystupoval v postavení spotrebiteľa.

- Sťažovateľ v 2. rade pristúpil k leasingovým zmluvám, v ktorých žalovaný vystupoval ako podnikateľ /dodávateľ/ v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti, pričom žalovaný bol tým subjektom, ktorý jednostranne určil tak obsah zmlúv o finančnom leasingu, ako aj všeobecných podmienok, či Dohody o pristúpení záväzku. K uzavretiu Dohody o pristúpení k záväzkom zo dňa 01.02.2011 tak došlo za zmluvných podmienok, ktoré vopred

určil žalovaný, pričom Sťažovateľ v 2. rade, ktorý prevzal všetky záväzky, nemal možnosť tieto zmluvné podmienky nijako individuálne ovplyvniť.

Dovoľujeme si uviesť, že v prípade Sťažovateľa v 2. rade ide o občana rakúskej republiky, ktorý preukázateľne neovláda slovom a písmom slovenský jazyk, tzn. že je absurdné, aby vo vlastnom mene pristupoval k záväzku v postavení inom ako fyzická osoba - spotrebiteľ. Dávame Ústavnému súdu do pozornosti, že žalovaný je právnickou osobou dlhodobo podnikajúcou v predmete činnosti, ktorým je financovanie vozidiel na leasing, t. j. máme za to, že malo byť povinnosťou žalovaného vyhodnotiť právny úkon pristúpenia fyzickej osoby k záväzku ako pristúpenie priemerne inteligentného spotrebiteľa so všetkými k tomu prislúchajúcimi právami a povinnosťami Sťažovateľa v 2. rade ako spotrebiteľa. Žalovaný ako odborne spôsobilá právnická osoba konajúca v rámci predmetu svojej činnosti, mal a mohol posúdiť situáciu v zmysle v tej dobe účinných právnych predpisov, nakoľko disponuje aj vlastným právnym oddelením, ktoré slúži práve na vyhodnotenie takýchto právnych úkonov v súlade s právnym poriadkom Slovenskej republiky a nadnárodnou právnou úpravou.

Odôvodnenie odvolacieho ako aj prvostupňového súdu, je len opakovaným ohradzovaním sa bez náležitého posúdenia veci tak, že podľa odvolacieho súdu a prvostupňového súdu má mať pristúpenie k dlhu fyzickou osobou – konateľom, automaticky za následok jeho postavenie ako podnikateľského subjektu, čo je v zmysle právnej úpravy účinnej v čase podpisu dohody o pristúpení ako aj v aktuálnom znení neprípustné.

Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku opieral svoje argumenty o rozhodnutia Súdneho dvora C-348/14 (ktoré tiež citoval) a C-419/11. Odvolací súd predmetné rozhodnutia neaplikoval individuálne, vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, ale len vyňal pre súd vhodnú časť z citovaných rozhodnutí a vyhodnotil všetky skutočnosti ako domnienku, že Sťažovateľ v 2. rade tým, že je zároveň konateľom, musí nevyhnutne konať pri úkonoch pristúpenia k záväzku právnickej osoby ako podnikateľský subjekt...“.

14. Sťažovatelia napokon uvádzajú, že „... nie je možné zhodnotiť konanie Sťažovateľa v 2. rade tak, ako to vyhodnotil odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku, nakoľko v zmysle logického výkladu právneho názoru Súdneho dvora by Sťažovateľa v 2. rade bolo možné považovať za podnikateľa v prípade, ak by jeho konanie bolo možné

preukázateľne a bez akýchkoľvek pochyb vyhodnotiť ako konanie podnikateľského subjektu. Per analogiam, ak nie je možné jednoznačne uviesť, že Sťažovateľ v 2. rade konal ako podnikateľský subjekt, t. j. ak žalobca mohol na základe všetkých okolností konať ako spotrebiteľ, je nevyhnutné považovať Sťažovateľa v 2. rade za spotrebiteľa, a teda aj záväzok ku ktorému pristúpil, vrátane rozhodcovskej doložky, ktorá je súčasťou tohto záväzku, je nevyhnutné posudzovať podľa právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa.

Máme za to, že odvolací súd nie je oprávnený zovšeobecňovať každé konanie fyzickej osoby, ktorá je zároveň aj v postavení konateľa určitej právnickej osoby, ako konanie podnikateľského subjektu. Takýto výklad odvolacieho súdu by porušoval právny poriadok Slovenskej republiky, t. j. Ústavu SR ako aj predpisy na ochranu spotrebiteľa.

Taktiež dávame do pozornosti, že odvolací súd ani okresný súd sa nezaoberal skutočnosťou, že Sťažovateľ v 2. rade mohol disponovať vozidlami, t. j. predmetom leasingových zmlúv, ku ktorým sa zaviazal, ako fyzická osoba – spotrebiteľ.

V súvislosti s posudzovaním postavenia Sťažovateľa v 2. rade ako spotrebiteľa, poukazujeme na podmienky uvedené v rozhodnutí Súdneho dvora C-419/11, ktorými sú:

- jedna zo zmluvných strán je v postavení spotrebiteľa konajúceho na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť podnikania alebo povolania,*
- zmluva medzi takýmto spotrebiteľom a podnikateľom bola skutočne uzavretá,*
- zmluva patrí do jednej z oblastí uvedených v odseku 1 písm. a) až c) tohto článku 15.*

Na základe takto stanovených podmienok a v zmysle vyššie uvedeného sme toho právneho názoru, že Sťažovateľ v 2. rade konal v postavení spotrebiteľa počnúc dňom uzatvorenia dohody o pristúpení, t. j. dovolací súd, odvolací súd, ako aj okresný súd a rozhodcovský súd, dospeli k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, keď Sťažovateľa v 2. rade označili ako podnikateľský subjekt v rámci záväzkovo-právneho vzťahu, ku ktorému pristúpil.

Ústavnému súdu dávame do pozornosti aj bod 36. rozhodnutia Súdneho dvora C-419/11, v ktorom analogicky posudzuje konanie fyzickej osoby ako podnikateľského subjektu aj vzhľadom na jej väčšinový podiel v právnickej osobe, za ktorú prevzal ručenie. V tomto prípade bol Sťažovateľ v 2. rade výlučne v postavení konateľa spoločnosti, nie v postavení spoločníka, a už vôbec nie v postavení väčšinového spoločníka, čo mal odvolací súd aj

dovolací súd pri rozhodovaní vo veci a v súvislosti s predmetným rozhodnutím Súdneho dvora vziať do úvahy.“

15. Sťažovatelia v sťažnosti tiež navrhujú, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. K odkladu vykonateľnosti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu len lakonicky uvádzajú: *„Vzhľadom na vyššie uvedené skutkové ako aj právne okolnosti prípadu zároveň žiadame o odklad vykonateľnosti Napadnutého rozhodnutia. O uvedené žiadame z dôvodu, že v predmetnom prípade ide o sumu v značnej výške, ktorú sú Sťažovatelia povinní zaplatiť.“*

16. Na základe už uvedenej argumentácie sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd ich sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby v konaní vo veci samej rozhodol, že ich v záhlaví označené práva a slobody podľa ústavy, dohovoru, protokolu č. 12 a dodatkového protokolu napadnutým uznesením najvyššieho súdu porušené boli, napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a priznal im náhradu trov konania.

II.

Relevantná právna úprava a judikatúrne východiská ústavného súdu

17. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

18. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

19. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

20. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd (každý) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

21. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) pritom možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré v sťažnosti označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím alebo iným označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sťažovateľ namieta, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konania (napr. I. ÚS 66/98, III. ÚS 168/05, IV. ÚS 136/05, I. ÚS 453/2011).

23. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich

z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

24. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04, I. ÚS 74/05). O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (*mutatis mutandis* I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06). Úlohou ústavného súdu rovnako nie je chrániť občana

pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neutržateľné (I. ÚS 17/01).

III.

Posúdenie vecí ústavným súdom

25. Sťažovatelia v sťažnosti namietajú, že najvyšší súd napadnutým uznesením zasiahol do ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy, ktorý upravuje podmienky prípustného obmedzenia základných práv a slobôd podľa ústavy, ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 protokolu č. 12 a práva pokojne užívať majetok podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

26. Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (*mutatis mutandis* II. ÚS 71/97) a preto ich porušenie skúma spoločne. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, t. j. právo na spravodlivý proces sa nezaručuje iba čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale je implikované aj v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a to v čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 71/97, III. ÚS 53/09-36). Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

27. Súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva

odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil, jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax a dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 115/03).

28. Aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru uvádza, že hoci tento článok zaväzuje súd, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, neznamená to, aby na každý argument strany konania dal podrobnú odpoveď (rozsudok ESLP vo veci Van Hurk v. Holandsko z 19. 4. 1994, sťažnosť č. 16034/90, § 61). Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu. Rozsah, na ktorý sa povinnosť súdov odôvodniť svoje rozhodnutia vzťahuje, môže byť podľa povahy rozhodnutia rôzny. Medziiným, je potrebné zohľadniť aj rôznorodosť návrhov, ktoré strana (účastník) konania môže podať na súdy, ako aj rozdiely existujúce v zmluvných štátoch v súvislosti s právnou úpravou, zvyklosťami, právnymi názormi a vynášaním a vyhotovovaním rozhodnutí (rozsudok ESLP vo veci Ruiz Torija a Hiro Balani v. Španielsko z 9. 12. 1994, sťažnosť č. 18390/91). Skutočnosť, že súd neprejedná každú podrobnosť tvrdenú stranou konania, nie je sama osebe v rozpore s požiadavkou spravodlivého prejednávania veci. Podstatné však je, aby sa neprehliadlo právo strany konania byť vypočutou a aby súd posúdil tvrdenia strany konania,

hoci sa to explicitne neodrazí v konečnom rozhodnutí (rozhodnutie č. 10153/82 z 13. 10. 1986, D. R. 49, str. 67, 74). Odvolací súd sa tiež v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu (rozsudok ESLP vo veci Helle v. Fínsko z 19. 12. 1997, č. 20772/92).

29. Uvedené východiská bol povinný dodržať pri rozhodovaní o dovolaní sťažovateľov aj najvyšší súd, a preto bolo úlohou ústavného súdu v rámci predbežného prerokovania sťažnosti posúdiť, či ich skutočne rešpektoval, a to minimálne v takej miere, ktorá je z ústavného hľadiska akceptovateľná a udržateľná, a na tomto základe formulovať záver, či sťažnosť nie je zjavne neopodstatnená.

30. Sťažovatelia namietajú porušenie ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že podľa ich názoru napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým najvyšší súd odmietol ich dovolanie, neobsahuje riadne a presvedčivé odôvodnenie. Nedostatočnosť odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu podľa sťažovateľov spočíva v tom, že najvyšší súd sa náležite nevysporiadal s otázkou, či právna otázka, či by mal sťažovateľ v spore s obchodnou spoločnosťou [REDAKOVANÉ] vystupovať ako spotrebiteľ alebo podnikateľ, v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu už bola, alebo ešte nebola vyriešená. Ak by vyriešená ešte nebola, zakladalo by to dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia sa s posúdením najvyššieho súdu, že predmetná právna otázka v rozhodovacej praxi už vyriešená bola, nestotožňujú.

31. Podľa ústavného súdu sa najvyšší súd v napadnutom uznesení s otázkou prípustnosti dovolania náležite vysporiadal. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza: „Najvyšší súd Slovenskej republiky (§ 35 C. s. p.) s poukazom na rozhodnutie, a to uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 9. novembra 2016 pod sp. zn. 5Ncd/10/2016, z ktorého je zrejmé, že predložená otázka v rozhodcovskej praxi dovolacím súdom riešená bola a z citovaného rozhodnutia je zrejmé, že konateľ spoločnosti nespĺňal atribúty spotrebiteľa, dospel k záveru, že ide o otázku už v dovolacom konaní dovolacím súdom riešenú. Pre posúdenie dôvodnosti dovolania s poukazom na ustanovenie

§ 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. je jednoznačne záväzné, že predložená otázka v dovolaní žalobcov v 1. rade a v 2. rade, bola už v rozhodovacej praxi riešená dovolacím súdom, a preto nemôže ísť o dovolanie v zmysle tohto ustanovenia prípustné.“

32. Podľa sťažovateľov sa najvyšší súd nepresvedčivým spôsobom vysporiadal s ich hlavným a kľúčovým argumentom, keďže na podporu svojich záverov v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol iba jedno uznesenie najvyššieho súdu, ktorého meritom veci je rozhodovanie o nesúhlase Okresného súdu Michalovce s postúpením veci Okresným súdom Banská Bystrica. V odôvodnení predmetného uznesenia, uznesenia najvyššieho súdu z 9. novembra 2016 v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Ndc 10/2016, sa najvyšší súd vyjadril k právnej otázke, ktorú sťažovatelia v dovolaní označili ako otázku, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, keď uviedol: „Podľa rozsudku Súdneho dvora vo veci C-419/11 zo 14. marca 2013 fyzickú osobu, ktorá má úzke podnikateľské väzby alebo väzby spojené s povoláním vo vzťahu k spoločnosti ako sú konateľstvo alebo väčšinový obchodný podiel v tejto spoločnosti, nemožno považovať za spotrebiteľa v zmysle tohto ustanovenia, ak prevezme ručenie za vlastnú zmenku vystavenú na zabezpečenie záväzkov tejto spoločnosti zo zmluvy o poskytnutí úveru. Najvyšší súd dospel k záveru, že žalobkyňa ako fyzickú osobu, ktorá má úzke väzby vo vzťahu k obchodnej spoločnosti ako jej konateľka a spoločníčka, nemožno považovať za spotrebiteľa, nakoľko v danom prípade, prevzala ručenie za záväzok tejto spoločnosti zaplatiť kúpnu cenu z kúpnej zmluvy (t. j. z obchodnoprávneho vzťahu).“ Uvedený právny záver je podľa ústavného súdu aplikovateľný aj na vec sťažovateľov, keďže sťažovateľ je od 22. januára 2010 (podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I) konateľom sťažovateľky, ku ktorej záväzkom vyplývajúcim zo zmlúv o finančnom leasingu s obchodnou spoločnosťou [REDACTED] pristúpil na základe dohody o pristúpení k záväzkom uzavretej 1. februára 2011. Najvyšší súd odvolaním sa na svoje už uvedené uznesenie dospel k záveru, že sťažovateľmi vymedzená právna otázka, ktorá podľa nich v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu ešte nebola vyriešená, vyriešená už bola, a preto dovolanie sťažovateľov podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP označil za neprípustné.

33. V odôvodnení napadnutého uznesenia najvyšší súd dodáva: „Dovolanie je potrebné považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie, dovolanie nie je ďalším odvolaním a dovolací súd nemôže byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci ktorej by bolo možné, preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013). Úspech každého dovolania je vždy podmienený primárnym záverom dovolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne sekundárnym záverom, že dovolanie je opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k primárnemu záveru, platná právna úprava mu nedovoľuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť k vecnému posúdeniu napadnutého rozhodnutia a konania, v ktorom bolo vydané. V prípade, že dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie nie je procesne prípustné, musí tento právny prostriedok odmietnuť bez toho, aby sa zaoberal správnosťou napadnutého rozhodnutia. Na posúdenie otázky je zásadne príslušný dovolací súd (IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 163/08). Ak by Najvyšší súd Slovenskej republiky bez ohľadu na neprípustnosť mimoriadneho opravného prostriedku dovolateľa pristúpil k posúdeniu správnosti odvolacieho súdu a na tomto základe dokonca rozhodol, prípadne zrušil rozhodnutie odvolacieho súdu, porušil by základné právo na súdnu ochranu druhej strany.“

34. Najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia okrem iného ďalej uvádza: „32. Dovolací súd rozhoduje výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom (porovnaj § 432 C. s. p.). Pokiaľ dovolateľ vymedzuje prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 C. s. p. má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 441 C. s. p.) kľúčový význam pre posúdenie prípustnosti dovolania a teda závisí od toho ako dovolateľ sám vysvetlí, konkretizuje a náležite doloží, že rozhodnutie záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená a teda, že ide o prípad, na ktorý sa konkrétne ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. vzťahuje.“

33. Povinnosť dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je pri vymedzení dovolacieho dôvodu v prípade dovolania prípustného podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a

konkretizovať ako podľa neho mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku vyriešiť správne a samozrejme musí dbať na skutočnosť, aby jeho tvrdenie, že právna otázka, ktorá podľa neho dovolacím súdom v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu riešená ešte nebola, bolo aj pravdivé.

34. V prípade rozhodnutia napadnutého dovolaním podľa § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p. základným predpokladom pre rozhodnutie o prípustnosti dovolania je, aby otázka predložená ako taká, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacím súdom riešená nebola, jednoznačne v rozhodovacej praxi riešená dovolacím súdom nebola. V opačnom prípade nie je možné bez splnenia tejto podmienky dovolanie označiť za prípustné v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p...

36. Poukazom na nesprávnu interpretáciu zákonného ustanovenia a námietka o nesprávnom právnom posúdení konajúcich súdov prípustnosť dovolania s poukazom na ustanovenie § 421 ods. 1 písm. b/ C. s. p., nezakladá.“

35. Na základe uvedenej argumentácie najvyšší súd dospel k záveru, že sťažovateľmi tvrdený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP daný nie je, a preto napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľov podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

36. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97, II. ÚS 81/00) všeobecný súd nemôže porušiť základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a tým aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ak koná vo veci v súlade s procesnoprávnymi predpismi upravujúcimi postupy v civilnom konaní. Takýmto predpisom je aj Civilný sporový poriadok.

37. Právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa v civilnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred civilným súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú § 419 a nasl. CSP. Podmienky prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku odvolacieho súdu sú upravené v § 419 až § 423 a v § 431 až § 435 CSP. V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti

dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, sa v § 420 CSP výslovne uvádza, že dovolanie je prípustné len z dôvodov uvedených v § 420 písm. a) až písm. f) CSP. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 421 ods. 1 CSP.

38. Vychádzajúc zo svojej doterajšej judikatúry, ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Ako už ústavný súd uviedol, ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

39. Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľov, konštatuje, že najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal s dovolacím dôvodom sťažovateľov, s ktorým sa nestotožnil, a preto ich dovolanie odmietol. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu *prima facie* nemožno považovať za neodôvodnené, pričom zároveň neexistuje žiadna skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup, resp. svojvoľné závery tohto súdu (v medziach posudzovanej prípustnosti dovolania, pozn.), t. j. také, ktoré by nemali oporu v zákone. Za situácie, keď najvyšší súd dospel ústavne konformným spôsobom k záveru o neprípustnosti dovolania, nebol povinný vecne preskúmať v ňom obsiahnuté argumenty sťažovateľov týkajúce sa posúdenia dohody o pristúpení k záväzkom uzavretej sťažovateľom ako spotrebiteľskej zmluvy a tým považovania sťažovateľa za spotrebiteľa, popretia platnosti rozhodcovskej zmluvy, porušenia zásady rovnosti účastníkov rozhodcovského konania či porušenia všeobecných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa. Z uvedeného dôvodu neobstojí námietka sťažovateľov, že sťažnosťou napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nespĺňa ústavné ani zákonné atribúty odôvodnenia rozhodnutia a že je v rozpore s judikatúrou ESLP.

40. Skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom najvyššieho súdu, ako aj s právnymi názormi okresného súdu a krajského súdu, ktoré konali v ich veci pred konaním

na najvyššom súde, nestotožňujú, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti ich názorov a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecných súdov svojím vlastným. Ustálená rozhodovacia prax ústavného súdu rešpektuje názor, podľa ktorého základné právo na súdnu ochranu, resp. právo na spravodlivé súdne konanie nemožno stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 340/04, I. ÚS 225/05, II. ÚS 56/07, I. ÚS 232/08, I. ÚS 204/2010).

41. Keďže ústavný súd nezistil žiadnu príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a právom sťažovateľov na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

42. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 13 ods. 4 ústavy a práva na pokojné užívanie ich majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovatelia sú toho názoru, že k zásahu do ich uvedených základných práv zo strany najvyššieho súdu došlo tým, že v napadnutom uznesení najvyšší súd uviedol, že „...sťažovateľ v 2. rade ([REDACTED] , pozn.) nevystupoval v danom vzťahu ako spotrebiteľ,“ čím mu „prakticky znemožnil užívať motorové vozidlá, na ktorých užívanie mal právo...“. K zásahu do uvedených základných práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľov dôjsť tým, že najvyšší súd „... sa svojím napadnutým rozhodnutím prakticky stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu...“, podľa ktorého „... Sťažovateľ v 2. rade ([REDACTED] , pozn.) podpisom Dohody o pristúpení k záväzku... pristúpil k záväzkom dlžníka – Sťažovateľa v 2. rade (obchodnej spoločnosti MK Terra s. r. o., pozn.), t. j. k leasingovým zmluvám uzatvoreným podľa režimu zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v platnom znení, a zaviazal sa na ich plnenie spoločne a nerozdielne spolu so Sťažovateľom v 1. rade,“ na základe čoho odvolací súd dospel k záveru, že záväzok sťažovateľa nie je možné oddeliť od záväzku sťažovateľky, a preto

dohodu o pristúpení k záväzkom, ktorú uzavrel sťažovateľ, nie je možné považovať za spotrebiteľskú zmluvu a menovaného sťažovateľa považovať za spotrebiteľa.

43. Ako už ústavný súd konštatoval, najvyšší súd sa v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysporiadal s otázkou (ne)prípustnosti dovolania vo veci sťažovateľov. Najvyšší súd tým, že príslušné ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, ktoré boli podstatné pre posúdenie danej veci, interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, nemohol svojím uznesením zasiahnuť ani do základných práv sťažovateľov hmotno-právneho charakteru, a to základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na pokojné užívanie majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Keďže z napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nemožno vyvodit' nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľov vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a ich práva na pokojné užívanie ich majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ústavný súd z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde sťažnosť aj v časti namietaného zásahu do týchto základných práv.

44. Pokiaľ ide o namietaný zásah do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 protokolu č. 12, k uvedenému namietanému zásahu napadnutým uznesením najvyššieho súdu malo podľa sťažovateľov dôjsť tým, že najvyšší súd sa svojím rozhodnutím *«... prakticky stotožnil s právnym názorom odvolacieho súdu, ktorý uvádza na str. 6 v bode 17. a 18. rozsudku odvolacieho súdu, kde vyslovil právny názor, že rozhodcovský súd listami zo dňa 24.06.2013 oznámil obom Sťažovateľom začatie rozhodcovského konania a vyzval ich, aby sa k žalobe vyjadrili formou žalobnej odpovede. Uvedené odvolací súd odôvodnil len skonštatovaním, že postup podľa § 25 ods. 1 a 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní /ďalej aj ako „ZRK“/ účinného v čase rozhodcovského konania, bol dodržaný a považuje ho za preukázaný.»*. Uvedené odôvodnenie sťažovateľa považujú za nedostatočné, keďže „... žiadnym spôsobom nepreukazuje a nešpecifikuje dostatočnú snahu rozhodcovského súdu doručiť predmetnú písomnosť aj Sťažovateľovi v prvom rade (obchodnej spoločnosti MK

Terra s.r.o., pozn.)“. Podľa sťažovateľov „rozhodcovský súd sa mal snažiť predmetnú písomnosť doručiť, a to vynaložením primeraného úsilia, až následne, ak by Sťažovateľ v 1. rade neprevzal písomnosť ani po vyvinutí takéhoto úsilia, bolo by možné predmetnú zásielku považovať za doručenú“.

45. V predchádzajúcom odseku uvádzané dôvody namietaného zásahu do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 protokolu č. 12 sa týkajú postupu a rozhodnutí okresného súdu a krajského súdu, ktoré sa nestotožnili s uvedenými námietkami sťažovateľov o nedoručení výzvy rozhodcovského súdu na vyjadrenie sa k žalobe formou žalobnej odpovede sťažovateľke, čo po nestotožnení sa s ďalšími námietkami sťažovateľov viedlo k zamietnutiu ich žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku okresným súdom a potvrdeniu rozsudku okresného súdu krajským súdom. Uvádzané dôvody sa netýkajú postupu a sťažnosťou napadnutého uznesenia najvyššieho súdu. Najvyšší súd sa v napadnutom uznesení zaoberal len otázkou prípustnosti dovolania, a to s ohľadom na dovolací dôvod vymedzený sťažovateľmi v dovolaní, ktorým je najvyšší súd pri rozhodovaní o dovolaní viazaný. V danom prípade sťažovatelia založili prípustnosť dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Postup a uznesenie najvyššieho súdu, ktorými najvyšší súd preskúmal prípustnosť dovolania v rozsahu dovolacieho dôvodu vymedzeného sťažovateľmi v dovolaní, nemožno považovať za ústavne neakceptovateľný a taký, ktorý by bol spôsobilý zasiahnuť do už uvedeného ústavného princípu rovnosti v právach a zákazu diskriminácie.

46. Keďže ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti dospel k záveru, že v posudzovanom prípade nie je daná ani žiadna spojitosť medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a namietaným zásahom do ústavného princípu rovnosti v právach podľa čl. 12 ods. 1 a 2 ústavy v spojení so zákazom diskriminácie podľa čl. 14 dohovoru a všeobecným zákazom diskriminácie podľa čl. 1 protokolu č. 12, ústavný súd z dôvodu

zjavnej neopodstatnenosti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľov aj v časti namietaného zásahu do ústavného princípu rovnosti v právach a zákazu diskriminácie.

47. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd ďalšími návrhmi sťažovateľov uvedenými v petite ich sťažnosti nezaoberal, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody podľa ústavy, alebo ľudského práva alebo základnej slobody podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. októbra 2019